

Expedice 1986

aneb

**Pozor asi vzniká něco
neuvěřitelného**

**HELL'S
TOUR!**

(Reedice v roce 2000)

Seznam projetých obcí

- rozděleno po etapách

1. etapa

Praha - Č. Budějovice + 3 km

2. etapa

Č. Budějovice + 3 km

Nové Hodějovice

Strážkovice

Trhové Sviny

Žár

Buková

Janovka - tábořiště VM

3. etapa

Janovka

Údolí

Domanín

Třeboň

Lomnice n/Luž.

Veselí/Luž.

Soběslav

4. etapa

Soběslav

Roudná

Chýnov

Mašovice

Pohánec

Dol. Hrachovice

Blanice

Mladá Vožice

Šebířov

Zlaté Hory

Louňovice p/Blaníkem

Kondrac

Vlašim

Zvozem

Domanín

Radošovice

Bílkovice

Divišov

Třemošnice

Vodslivý

Vestec

Chocerady

Poddubí

5. etapa

Poddubí

Senohraby

Pyšely

Kamenice

Jesenice

Dolní Břežany

Zbraslav

Komořany

Modřany

Braník

Pankrác

Vinohrady

Poznámka:

U Veselí n/Luž. senzační koupání. Ve Vlašimi špatné dopravní značení, následkem čehož je Zvozem a Domanín značná objížďka. Mezi Bílkovicemi a Divišovem lesní cesta. Příště raději po silnici.

Technické zabezpečení

výbava: 3 rezervní duše, sada klíčů, kleště, kladivo, olejníčka, záplatovací souprava na duše, 2 hustilky

spec. výbroj: Vzhledem ke hmotnosti a očekávání nočních jízd obě kola vybavena bateriovým osvětlením. Při velké zátěži se ještě nechat brzdít dynamem by bylo neúnosné.

zkoušky: Obě kola týden testována v pražských ulicích, především na kostkách. Den před startem test s plnou zátěží.

Zavazadlové prostory: Vyřešeno dvěma kapsami na bocích zadní části kola a nákupním košíčkem připevněným na nosiči.

Poruchy:

Kolo Š (Honzův dopravní prostředek)

Problémy s přehazovačkou - nedostatečně seřízena - lehce odstraněno.

Ráfek zadního kola není uzpůsoben pro obkročné brzdy - neodstranitelné.

Rachtající blatník - vytřásl se přídržný šroub - lehce odstraněno.

Osvětlení: při otočení řídítek nastává tma - rozbitý vypínač (při montáži) - závada bude odstraněna po dojetí.

Nutno též vyměnit přední světlo - po dojetí.

Kolo D

Osvětlení: pomocné dynamové světlo - mění se intenzita osvětlení (skokově - nesouvisí s rychlostí jízdy).

Výplet zadního kola - dráty popraskaly přetížením - odstraněno po dojetí.

Seznam předmětů potřebných na výpravě

3x ponožky

kalhoty (dlouhé i krátké)

3x tričko (1x dlouhý rukáv)

1x tepláková souprava (na noc)

1x botasky

1x sandály

1x plavky

1x rukavice (nejlépe bavlněné - pro jízdu - nejlépe zabrání
puchýřům a sají pot)

2x trenýrky

1x spacák

1x celta

Xx řemeny všeho druhu (pro upevňování všeho možného)

1x plátěná čepice (proti slunci)

mycí potřeby na člověka

1x kabátek (nejlépe vaťák)

nůž

čutora

zápalky

ešus + lžíce (pouze pro případ návštěvy LPT)

WC papír (velmi nutný)

Ostatní doplněno cestou.

Digi nám ostrým pípáním oznámily, že je čas vstávat. Je 5.45. Do odjezdu vlaku zbývá asi hodina. Poslední úpravy, úklid bytu, kde jsme nocovali, odchod k improvizované garáži našich přibližovadel. Naložili jsme vše potřebné, pečlivě dotáhli všechny řemínky a vyrazili směrem k Hlavnímu nádraží. Tam jsme náklad opět odstrojili a připravili kola k odeslání. Vše probíhá až nápadně hladce. Nastupujeme do vlaku. Našli jsme si vhodné místo k sezení a za několik minut se vlak rozjel. Mluvíme o všem možném i nemožném i o tom, jak dojedeme a v 15 hodin dorazí bicykly a že vyrazíme. Asi po 90ti minutách vlak zastavuje a dlouho se nic neděje. Náhle přichází průvodčí a s úsměvem na rtech nám oznamuje, že je výluka. Všichni přítomní to berou jako žert a sedí dál a vesele debatují. Za chvíli přichází průvodčí znovu a opět zdůrazňuje, že tento vlak dále nejede, a že máme přestoupit na připravené autobusy. Dobře tedy. Vystupujeme a jdeme na autobus. Ani nás moc nepřekvapilo, že všechny byly již plné. A tak jsme se vmáčkli do jednoho z nich a očekávali příští události. Nenechaly na sebe dlouho čekat. Autobus stál tak, jak přijel a musel se otočit. Ještě než začal vlastní manévr, sdělil nám s vážnou tváří náš mladý řidič, že sice ví kam jedeme, ale že netuší kudy tam jedeme, a že tedy musíme stíhat jeden z vozů jedoucích před námi. Pak jsme se začali otáčet. Jeden z průvodčích začal navigovat naprosto neuvěřitelným způsobem. Běhal kolem autobusu, divoce mával rukama a kopal kolem sebe nohama. Když to řidič spatřil, pronesl něco ve smyslu, že by chtěl mít takového navigátora celý život a začal manévrovat podle vlastního uvážení. Když stál autobus správným směrem, zjistili jsme, že jsme tu sami, a že nikde není vidět jiný vůz, který by nás dovedl do cíle. „To jsem zvědav, jak tam dojedeme“, pronesl řidič s úsměvem. Zatím to všichni berou jako humor, ale za chvíli se přestali smát i ti největší optimisti, protože jsme jeli jen zvolna a váhavě a u každé směrovky jsme ještě zpomalili. Takto jsme se došourali do nějaké vesnice, kde jsme vyslali spojku, aby zjistila směr našeho dalšího pohybu. Pověřený mladšas se za chvíli vrátil doprovázen klasickým jezeďáckým svářečem. Měl na sobě neskutečným způsobem zapráskané,

roztrhané montérky, na ksichtě něco neuvěřitelného, co patrně měly být svářečské brýle a na ruku kožené rukavice. Vypadal jako kdyby před chvílí v jeho těsné blízkosti explodoval autogen. Řekl nám, že máme jet... rovně... do kopce... doleva... Bylo slyšet, jak řidič řekl: „Pamatujte si to!“ A jeli jsme. Hned na druhé křižovatce nastal zmatek. Jeden starší nervózní pán vykřikoval, že teď je ta křižovatka, kde se má odbočit. Autobus zvolnil a ti, co poslouchali, dospěli k závěru, že tady to není. Pán ještě něco vykřikoval, ale už ho nikdo neposlouchal. Jeli jsme tedy podle uvážení většiny. Asi po sto metrech jsme viděli, že cesta, kterou vybral onen pán, končí v poli. Ten se pak stáhl a již nepromluvil. Pak jsme dojeli do další vesnice a zeptali se, kudy dál. Nějaká paní nám směr ochotně ukázala a my opět vyrazili. Asi za pět minut jsme potkali ostatní autobusy. Už se vracely. Po nějaké době jsme dorazili na nádraží, rozloučili se s řidičem, poděkovali za báječnou vyhlídkovou jízdu Jižními Čechami a nastoupili do přistaveného vlaku.

Ještě cestou autobusem se k nám přidal nějaký vousatý snad člověk nebo co. Nedali jsme na vzezření a pustili se s ním do konverzace. Z jeho řeči vyplynulo, že dobře zná Soběslav a okolí a že je celkem inteligentní. Poměrně hladce jsme s ním konverzovali o všem možném, například jsme kriticky hodnotili současné události kolem náměstí v Soběslavi a různé jiné akce a záležitosti. V tomto duchu nám velmi rychle uběhla cesta do zastávky Soběslav, kde dotyčný tvor vystupoval. Poté jsme se věnovali studiu okolí tratě a později pak průzkumu tašky se zásobami, zdali nebude něco z jejího obsahu vhodné ke konzumaci. Objevili jsme salám, který by zanedlouho mohl směle konkurovat mozku uniformovaného pracovníka Vojenské správy a kus chleba. To nám opět zvedlo náladu a zase jsme mluvili o tom, že v 15.00 vyjedeme a jak to bude fajn. Náhle nás vyrušila jakási neznámá magická síla, která nám začala stáčet pohledy k oknu. A hle! Za oknem právě kamsi dozadu uhání budějovický pivovar. Takže jsme tady. Je 12.30. Do 15.00 je dost času. Půjdeme se tedy najíst a pak půjdeme zkontrolovat sídlo našeho kolegy Petra Plasse. Vzali jsme si svá zavazadla a šli do nádražní haly, kde jsou automatické úschovny. Zrovna byla jedna otevřená. Naskládali jsme do ní všechny naše věci, naštelovali písmeno a číslice, vhodili do otvoru korunu a zabouchli dvířka. Nic. Koruna propadla ven a dvířka se otevřela. Po

dalším marném pokusu jsme se rozhodli dát si zavazadla do normální úschovny. Takže první zážitek z Budějovic: nefungují jim tady úschovny. Poté jsme vyrazili na náměstí. Cestou jsme míjeli nějaký obchodní dům, zajisté největší, který zde mají. Rozhodli jsme se jej navštívit a dokoupit různé drobnosti, o kterých jsme věděli, že nám chybějí a že je budeme potřebovat. Konkrétně šlo o pravý pedál a gumičky do brzd. Po přednesení naší žádosti zůstala prodavačka stát a zatvářila se jakoby právě spadla z Měsíce na krabičku vtípně rozhozených připínáčků a nevěřila svým uším. Po krátké chvíli se přece jen pohnula, rozechvěly se jí rty a mezi nimi prošlo slovo „nemáme“. Po několika dalších pokusech jsme trochu uspěli. Bilance: ze čtyřech věcí měli jednu. Olej na šicí stroje a jízdní kola. Druhý zážitek z Budějovic: nemají tady nic na jízdní kola. Pak jsme pokračovali k náměstí. Tam jsme poctili svou návštěvou jakýsi bufet. Já jsem si dal takzvaný karbanátek a pivo Samson. Karbanátek celkem šel, ale to pivo... FUJ! Třetí zážitek z Budějovic: celkem dobře tu vaří, ale mají tady hnusného Samsona.

Pak jsme se šli trochu projít a přitom jsme hledali pouliční plán města, o kterém vím, že tu někde poblíž byl. Asi po deseti minutách jsme jej opravdu našli. Ale ulici V. Řezáče, kam jsme měli namířeno, tam zakreslenou neměli. V těsné blízkosti se však nalézal stánek PNS a Honzu napadlo, že by tam mohli mít, tak jako v Praze, podrobný plán města. Neměli. Ale paní, která tam seděla, nám poradila, abychom navštívili prodejnu Kniha, kde ho prý určitě mají. Měli a půjčili nám ho. Po chvíli hledání jsme ulici našli. Byla až na nějaké zavšivené periferii tohoto provinčního města. Poděkovali jsme a vydali se po trase, kterou jsme si vytýčili na mapě. Byli jsme asi v půli cesty, když Honza povídá: „Jde na mě transkontinentální hovor.“ Rozhlédli jsme se kolem a spatřili, že několik kroků od nás se nalézá areál výstaviště „Země živitelka“. Usoudili jsme, že takovéto zařízení bude jistě mít i WC. Měl. Jenom trochu zamčené, a na důkaz, že zde nikdo dlouho „netelesoval“, byly přes kliky a panty husté pavučiny. Byli jsme proto nuceni vzít za vděk blízkému okrasnému stromku. Po „zavěšení“ jsme šli dál. Čekali nás další překvapení. Tady, v místech, kde jsme každou chvíli očekávali, že uvidíme ony známé a pověstné „vidle, co podpírají nebe“, mají i autobusy! Šli jsme tedy dál a brzy našli

onu ulici, v níž má bydlet náš kolega. Ale pak jsme zjistili, že jsme přece jen v provincii, kde patrně umí psát jen starosta a učitel. Nemají tady popsané zvonky. Pro návštěvníka z hlavního města je to nepochopitelné. Tady je to asi normální. Prohlédli jsme si tedy onu tolik vychvalovanou část Českých Budějovic a šli zpět na nádraží.

Jsme tu v 15.30 a zkusíme vyzvednout naše železné oře. Bylo nám řečeno, že tam ještě nejsou a že z Prahy očekávají věci až večer. Šli jsme si tedy sednout do společenské místnosti. Přelouskali jsme několik časopisů a padlo rozhodnutí, že půjdeme na pivo. V nádražním výčepu jsme pak probrali vzniklou situaci a přemýšleli, co dál. Dospěli jsme k závěru, že čas můžeme docela dobře zabít v kině. Přesunuli jsme se tedy k vývěsce, kde plandaly nějaké cáry papíru. Při bližším ohledání vyšlo najevo, že je to to, co hledáme. A sice program kin. Hned při prvním pohledu nás upoutalo, že kina tu mají celá čtyři! Vybrali jsme si tedy jedno, kde dávají film „Plukovník Redel“. Došli jsme tam, koupili si lístky a šli se ještě trochu projít. Když jsme si mysleli, že už je tak akorát čas jít se posadit do hlediště, řekla nám uvaděčka, že se šel promítač zeptat do elektrárny, jestli půjde proud. Jsme z toho per plex. Další zážitek z Budějovic: tady jim jde proud ne tak jako v Praze pořád, ale jen po dohodě spotřebitele s elektrárnou. Po nějaké chvíli se přece jen začalo promítat. Shlédli jsme týdeník o úspěších sovětské kosmonautiky a neúspěších kosmonautiky USA. Pak běžel hlavní film. Po jeho skončení jsme se opět vydali na nádraží. Tam jsme učinili další pokus o vyzvednutí našich dopravních prostředků. Tentokrát úspěšně. Hned na to jsme na ně navěsili všechen náklad a ve 22.40 vyrazili. Jedeme téměř zcela tmavými ulicemi na Novohradskou výpadočku. Po několika stech metrech jsme museli zastavit a nahlédnout do mapy, neboť se zde pomátly značky, silně si odporovaly a posílaly nás do horoucího konečnicku. Pak jsme se dozvěděli od nějaké domorodé ženy, která „úplnou náhodou“ vyšla před dům (i průjezd bicyklu je zde zřejmě událost, na kterou se ještě dlouho vzpomíná), že jedeme správně. Asi po dvou kilometrech Honza prohlásil, že se mu chce spát. Dohodli jsme se tedy, že až bude vhodné místo, zastavíme. Ujeli jsme ještě kilometr. Nutno podotknout, že celou dobu jsme jeli do kopce a teprve na jeho vrcholu našli nějakou polní cestu, vedoucí k blízkému lesu. Zajeli

jsme tam a připravili přenocování. Pak jsme ulehli a hodnotili prošlý den. Došli jsme ke zjištění, že za celou dobu pobytu v Českých Budějovicích jsme nepotkali jedinou pěknou holku. Zato však vojáků tam mají jak naseto. S tímto konstatováním jsme usnuli. V noci nás probudil strašný kravál, hluk a střelba. Přicházelo to zpoza kopce, který byl asi kilometr od nás. Poučení: v Budějovicích si všichni hrají v noci na vojáky.

2. den

2. Etapa

Probudili jsme se kolem půl sedmé. Ještě rozmrzelí z nočních dojmů jsme vyhledali nejbližší křoví a vykonali to, bez čeho se žádné ráno neobejde. Pak jsme probírali noční zážitky a připravovali snídani. Dnes bude chléb s paštikou. Co jsme si navařili, to jsme si také snědli. Po snídani jsme si sbalili svých pět švestek a opět vyjeli. Nějaký čas jsme zdolávali kopec, který jakoby naschvál byl opačně nakloněn, než jsme si přáli. Ale brzy jsme se dočkali, že se svah obrátil, a jelo to samo. V největší rychlosti při průjezdu malou vískou jsem koutkem oka zahlédl prodejnu Jednota. Začal jsem brzdit, co to dalo a asi po padesáti metrech se mi skutečně podařilo zastavit. Ohlédl jsem se a uviděl, jak se na mě ještě značnou rychlostí řítí Honza. Nestalo se však nic. Brzdy fungovaly výborně a kolo s Honzou a celým nákladem zastavilo vedle mě. Jeho tázavému a nechápavému pohledu jsem odpověděl pohozením hlavou směrem k prodejně. „Mohli bychom se napojit“, řekl jsem. „Proč ne“, s úlevou vyřkl Honza. Jenomže osud chtěl něco jiného. Při pohledu na „jízdni řád“ obchodu jsme zjistili, že každý čtvrtek mají otevřeno do dvaceti hodin, ale v úterý otevřeno až od jedenácti. Je 8.06. To je slabší. Jedeme dál. Nejbližší velká obec, jak napovídá mapa, jsou Trhové Sviny. Zastavíme tedy tam. Pak jsme opět jeli. Tentokrát do kopce. Asi 5 kilometrů. Cestou jsme byli několikrát nuceni sesednout a jít pěšky. Ne snad proto, že bychom byli líní, ale proto, že stoupání bylo větší, než byl ochoten zvládnout náš svalový aparát. Cestou jsme našli přetržený klínový řemen, po nařezání velmi vhodný jako gumičky do brzd. A dále na silnici ležel řetěz z valníku, vhodný na zamykání kol (cestou jsme ho nikdy nepoužili) a spousta šroubů, matic a jiných součástí vesměs zemědělských strojů (ty jsme už nesbírali). Doplahočili

jsme se na nejvyšší bod kopce, kde byla zastávka ČSAD a zastavili. Celý den je pěkně, svítí slunce a je teplo. Teď vlastně ne. Teď je horko!

Po odpočinku, když jsme chtěli pokračovat, si Honza všiml, že je pod mým kolem loužička. Byl to olej. Vytekl z lahvičky (všechn) u níž se rozbilo víčko. Bylo to moc bezva. Všechno, co bylo na nosiči, bylo zapatlané od oleje. Část pohromy jsme lokalizovali pomocí WC papíru a pokračovali v cestě. Tentokrát z kopce. Zanedlouho jsme zastavili v Trhových Svinech na náměstí. Odložili jsme popojždědla a šli posvačit do bufetu. Pak jsme si šli sednout na lavičku v místním parku a studovali mapu, kudy dál. Cíl etapy je na samotách Janovka, kde má tábořiště 17. PS, oddíl Velká Medvědice. Vybrali jsme optimální trasu a rozhodli se, že než budeme pokračovat, navštívíme zdejší drogerii a koupíme krém na opalování. Nasedli jsme tedy na naše černé oře a jeli jsme. Ne daleko. Jen kolem náměstí. Zato však několikrát. Ne, že by drogerie byla malá, nebo nebyla vidět, ale asi díky silnému sluníčku a velkému vedru jsme ji prostě neviděli. Po třetím okruhu jsme ji konečně našli. Koupili jsme dvě Sahary, namazali se – tedy natřeli se tím krémem a vydali se vstříc dalším zážitkům.

Na směrovce u výjezdu z Trhových Svinů jsme se dočetli na směrovce, že do Nových Hradů je to 13 km. Z mapy jsme věděli, že asi v polovině je obec Žár, kde máme odbočit a pokračovat do Bukové. Cesta byla víc z kopce, takže jsme byli v Žáru za chvíli. Odbočili jsme a zastavili. Dostali jsme ukrutnou žízeň, a tak jsme zrušili jednu sodovku, kterou jsme vláčeli s sebou. Už jsme chtěli pokračovat, když jsme si všimli třešní u silnice. Byl by hřích nezastavit a nenapást se. Takže jsme opět stáli. Nebylo to marné. Asi po dvaceti minutách jsme se opět vyhoupli do sedel a vyrazili. Během několika dalších minut jsme dorazili do Bukové, kde jsme měli sjet ze silnice a dále pokračovat po „silnici 6. třídy - polňačce“ na Janovku. Podle speciální mapy, kterou jsme přepauzovanou vezli s sebou, jsme ihned našli, kudy dál. Jeli jsme po kamenito – prašném povrchu místní hlavní komunikace až na tábořiště VM: tam se nám dostalo vřelého přjetí a skončila tím druhá etapa Expedice Hell's Tour. Pak nastalo vítání se s těmi, co jsme znali, a představování těch, které jsme neznali. Poté nám vyjmenovali, co

všechno z táborových prací je hotovo, a co se chystá. Nejbližší akce – naplnit slamníky, potom holky stavět podsady, kluci práce na bráně. Při těchto činnostech uběhl zbytek dne. Pak byla večeře a po krátkém posezení u ohně se šlo spát. Tím skončil druhý den Expedice.

3. den

přestávka

Tento den proběhl ve znamení stavby a dokončování táborové brány a jiných táborových prací. Celý den bylo hezky, páliło slunce, bylo prostě fajn. Nic zvláštního se nestalo.

4.den

3. Etapa

Ráno nás probudila prudká hádka mezi vedoucí tábora a střelmistrem, který měl za úkol nedaleko tábořiště pomocí dynamitu vyhloubit strouhu. Vedoucí se mu marně snažila vysvětlit, že je naprostý nesmysl, aby s vozem Škoda 1203 jel přes tábořiště a zejména přes dřevěný můstek námi postavený. Po chvíli hádka utichla a vůz odjel. Mysleli jsme si, že už je konec a že v klidu dospíme do budíčku, když tu přijel na svém Pionýru (patrně bez výfuku, dle strašného rámusu) zdejší hajný. Hádka začala nanovo. Trvala sice jen krátce, ale spát se už nedalo. Vstali jsme a spolu s ostatními se věnovali ranním činnostem. Pak jsme se nasnídali, zabalili, rozloučili se a vydali se po místní hlavní komunikaci (cca 5.tř.) směrem na vesnici Údolí. Tam jsme v Jednotě doplnili zásoby a pokračovali na Nové Hrady. Odtud jsme chtěli pokračovat na Třeboň a dál do Soběslavi. Avšak krátce po rozjezdu nám zastoupili cestu příslušníci pohraniční stráže. Honza jim podal moji občanku a připravil svoji. Voják nalistoval zaměstnavatele (našel již neplatné, ale toho si nevšiml, razítko VGJŽ), vyvalil oči, něco zablekotal, vrátil občanku, druhou již nechtěl, zasalutoval a pustil nás dál. Od cesty do centra Nových Hradů nás odradil strmý protisvah, který se vynořil za zatáčkou. Rozhodli jsme se proto objet je po vrstevnici. Až do této chvíle bylo všechno v pořádku. Sotva jsme však šlápli do pedálů, objevily se první potíže. Honzovi spadl řetěz a začala ho zlobit přehazovačka. Zastavili jsme u nedaleké benzinové pumpy a

závadu odstranili. Aspoň jsme si to mysleli. Vyjeli jsme. Ale hned na protějším kopci Honza opět strkal kolo před sebou. Důvod? Přehazovačka. Opět vypadl řetěz. A zase jsme štelovali. Tentokrát úspěšně. Pak jsme pokračovali po místních málo frekventovaných silnicích třetí třídy v pohodě až do Třeboně. Tam jsme si udělali polední pauzu a najedli se v tamním bufetu. Nutno podotknout, že od rána bylo strašné vedro. Objevila se další technická závada. Honzovi vypadl šroubek u předního blatníku, čímž se tento uvolnil a dělal hrozný rámus. Koupili jsme tedy nový a po úspěšné montáži pokračujeme v cestě. Ujeli jsme asi 500 metrů, když jsem si všiml, že u Honzova přibližovadla šmajdá zadní kolo. A to tak, že velmi. Zastavili jsme a hledali příčinu. Netrvalo dlouho a přišli jsme na to. Celou nesnáz vyvolal prasklý drát ve výpletu. Kolo se tím rozcentrovalo a dělalo o brzdu. Rezervní dráty s sebou nemáme. Dohodli jsme se, že na zastávce v Soběslavi kolo pomocí ostatních drátů přecentrujeme a v Praze to spravíme. Rozjeli jsme se tedy k Soběslavi. Celou dobu jsme jeli po silnici 1. Třídy, která vede z Českých Budějovic přes Benešov na dálnici a do Prahy. Cestou jsme zastavili v zatopené pískovně Vlkov, která slouží jako koupaliště. Byla tam skvělá, průhledná, teplá voda. Po tomto příjemném osvěžení jsme pak velmi brzy dorazili do Soběslavi. Cíl byl u mojí tety, kde jsme měli v úmyslu doplnit zásoby, přespat a ráno pokračovat v cestě. Pro nejbližší dva dny to mělo být poslední civilizované místo, kde se zdržíme. Zastavili jsme před domem a já zazvonil. Nic. Zvoním znovu. Silněji. Zase nic. Navrhl jsem proto, že pojedeme na zdejší plovárnu s veřejným tábořištěm a bufetem a že později to zkusíme znovu. Dojeli jsme tam, bufet zbavili čtyř piv, debatovali o všem možném, mimo jiné i o tom, kam pojedeme dál. Kolem půl desáté jsme opět vyjeli k městu. Bylo ještě světlo. Objeli jsme náměstí a zastavili před domem. Zazvonil jsem. Chvilí se nedělo nic. Pak se z okna vyklonila sestřenice s tetou a hleděly tak, jakoby jim někdo oznámil, že je přijel navštívit předseda vlády Rákosnické Lidově Demokratické Republiky. Zkrátka nevěřily. K životu je opět přivedlo moje vyzvání, aby otevřely. Ještě když jsme vstupovali do dveří, nechápaly. Časem se však s naší návštěvou vyrovnaly a nabídly nám večeři (guláš s bramborem). Po nějaké době přišel strejda a mluvili jsme zase o všem možném. Potom nám teta mezi řečí naznačila, že nemáme počítat s tím, že

bychom nocovali u nich. Ujelo jí něco o pubertákách a patnáctileté dceři... jako kdybychom nemysleli na nic jiného. Ale jo, samozřejmě, že myslíme, ale ne v případě vlastní sestřenice. Tak to jen tak na okraj. Po ukončení společenské konverzace jsme se vydali zase na tábořiště. Teď se nám opět hodilo, že máme dokonalou světelnou výzbroj. Byla totiž taková tma, že jsme měli obavu, aby nás nesrazila ze sedla. Přesto jsme šťastně dojeli. Rozložili jsme noční věci a uložili se ke spánku. Ještě nějakou chvíli jsme debatovali o záhadách hvězdného nebe a za nějakou tu minutu jsme definitivně usnuli. Tím končí třetí etapa.

5. den

4. Etapa

Probuzení bylo opět strašné. Nějaký mototrempe s neuvěřitelnou tvrdohlavostí bušil dveřmi svého auta. V momentě, kdy se mi zdálo, že je zralej na facku, toho nechal a někam zmizel. Další, co mě nepříjemně tahalo ze spacáku, bylo neuvěřitelné vedro. A poslední věc, je tu strašné množství komárů. Takže mě svědí celý člověk. Po úspěšném vymotání se ze spacáku a cely jsme opět naložili svých několik málo věcí a vyrazili na náměstí, kde jsme vydatně posnídali (mléko, šátečky, rohlíky a sodovky). Při tom jsme studovali mapu a zvažovali, kudy bychom eventuálně mohli jet, kde zastavit, atd. Jako cíl etapy jsme určili místo pod legendární horou Blaník. Asi v devět hodin jsme vyrazili. Cestou, mezi Soběslaví a Planou nad Lužnicí nastaly opět potíže s přehazovačkou u Honzova oře. Tyto jsme záhy (za pomoci hasáku) odstranili a nerušeně pokračovali v cestě. Během další jízdy se nestalo nic, co by stálo za zmínku, až na hrozné vedro a velmi krásnou krajinu okolo. Vlivem horka se uvolňovala z trávy a stromů vyloženě omamná a unavující vůně. Ta měla za následek, že jsme po několika dalších kilometrech byli utahaní jako fusekle. Rozhodli jsem se, že v nejbližší vesnici zastavíme za účelem občerstvení. Ta vesnice byla Chýnov. Vesnice nevelká, ale upravená a místní významná dopravní křižovatka. Občerstvení sestávalo ze zmrzliny, minerálky a sodovky. Na teploměru připíchnutém na místní kulturní památce - starém dubu, jsme přečetli hodnotu 32 °C. Tedy teplota, při které se člověku nechce už vůbec nic dělat, natož jet na kole. Poseděli jsme ještě na zdejší, patrně jediné, lavičce a pak se opět vydali vstříc dalšímu

osudu. Nezačalo to špatně. Hned za vesnicí byla třešňová alej. Tedy zastávka. Pak jsme pokračovali dále. Až do této chvíle jsme jeli převážně po rovině. Je to až k nevíře, ale od teď jsme pak jeli hlavně z kopce dolů. Zase se nedělo nic zajímavého, s výjimkou toho, že jsme během těch jízd z kopce podlehli nepříjemnému zlovyku - vůbec jsme nebrzdili. Kolům se to však ani trochu nelíbilo a dávala nám to najevo. Například řídká, kterými nejde otáčet, hovoří sama za sebe.

Po nějakém čase jsme dorazili do jakési malé vesnice, kolem které byla nasázena spousta třešňových stromů (čili zastávka). Ale po lidech jakoby se země slehla. Nikde nikdo. Takhle nějak to asi vypadá v Černobyli po havárii jaderné elektrárny. Je tam všechno kromě lidí. Když jsme se napásli, dali jsme se znovu na cestu. Sjeli jsme ještě několik kilometrů a zastavili v Dolní Hrachovici. Vesnice malá a jediné, co v ní bylo zajímavé, byl potok. Vítané osvěžení. Vzhledem k teplotě, která dle našeho mínění ještě vystoupila, to bylo opravdu skvělé. Studená voda a navíc ještě sodovka v zavazadlovém prostoru našich popojízďedel. Další osvěžení bylo až v Šebířově v malé místní restauraci. Ovšem poměrně dost zásobené. Pak nás velice nemile překvapilo, že oba naši černí d'áblové byli úplně rozpálení. Zapomněli jsme, že i když jsme je dali do stínu stromů, že se Země otáčí a slunce svítí každou chvíli jinam. Výsledek byl ten, že jsem se spálil o úplně rozžhavené přední světlo (mimochodem zvenku celé černé). Honza podotkl, že nemám tolik svítit, že by se mi to určitě nestalo... Vyrázili jsme. Následoval kopec dolů a mírný protisvah. Když jsem na něj vyjížděl, všiml jsem si, že nám doslova teče vstříc silnice. Strašně horko. Pak jsme u vísky Zlaté Hory narazili na rybník. Rozlohou poměrně slušný, avšak mělký a bahnitý. Podruhé jsme se tedy během cesty (nepočítáme-li zastávku na tábořišti VM) koupali. Kdo takové horko nezažil, neuvěří, jak je příjemné vřítit se do relativně chladné vody v rybníce. Tam jsme vlivem špatného označení silnice (směrovkami) vyjeli na špatnou výpadovku. Nějak se nám to nezdálo. Nahlédli jsme tedy do mapy a zjistili, kde jsme. Pak nám padla do oka polní cesta, která spojovala obě výpadovky. Vyrázili jsme tedy. Velmi příjemně nás překvapilo, že celá ta polní cesta je asfaltová. Dojeli jsme po ní až do Domašína, kde jsme opět navštívili hospodu. Tam jsme poseděli a před obchodem naplnili

všechny nádoby s uzávěry vodou. Později se ukázalo, že to bylo velmi moudré. Z mapy jsme se dozvěděli, že budeme muset kus cesty jet opět po polní cestě. Asi 3 kilometry. Objíždět les, který byl v cestě, by stálo příliš mnoho času a námahy. Uložili jsme tedy nádoby s vodou mezi zavazadla a vyjeli. Celkem hladce jsme dojeli až do Bílkovic, kde jsme najeli na polní cestu. Zpočátku to šlo jako po silnici. Pak se však cesta změnila na pěšinu a ta se pak ještě zmenšila a velice vtipně kličkovala mezi kopřivami a jiným rostlinným zmatkem. Až potud to bylo v pořádku. Potom však pěšina odbočila do lesa. Hned na začátku průjezdu lesem se situace obrátila a místo toho, aby kola vezla nás, nesli jsme my je. Bylo to moc prima. Náklad cca 15-16 kilogramů + hmotnost kola + to, že vlastně ač je celý bicykl z trubek, není ho vlastně za co chytit, pokud nechceme, aby nás skřípla řídítka nebo nakoply šlapky. Další zrada byla, že boční sklon cesty byl místy až 45° a navíc ještě taková ta kluzká jílovito-kamenitá půda. Není divu, že jsme se každou chvíli málem ocitli v potoce, který poklidně protékal pod námi. Ale teprve ta největší sranda byla až v momentě, kdy jsme viděli, že přes cestu leží dva asi tak padesátileté smrky. Nicméně se nám podařilo s menšími potížemi prokličkovat mezi spleť větví a při tom ještě s sebou táhnout kolo. Pak se cesta poněkud zlepšila, ale nejkritičtější okamžik byl v momentě, kdy se muselo dostat z jedné strany koryta na druhou. Na straně, ze které jsme sjížděli, byl břeh nějakých 5 metrů vysoko a velmi prudce se svažoval. Na druhé straně byla výška asi 1,5 metru. Ale zase ta ušlapaná kluzká hlína. Abychom se vůbec dostali na druhou stranu, museli jsme přetáhnout nejdříve jedno kolo, pak druhé, a ještě jsme měli co dělat, abychom se dostali nahoru. Ale přes všechen odpor přírodních překážek jsme se dostali až na cestu, kudy patrně jezdívají auta. Po několika dalších minutách jsme se dostali na silnici. Takové pohodlí najednou si nikdo neumí ani představit. Pak se za zatáčkou objevila cedule s nápisem Divišov. Touto dobou jsme byli asi 15 - 20 km za místem, kde jsme chtěli ukončit etapu. Při další poradě jsme si řekli, že budeme pokračovat až do Poddubí, kde měla končit příští etapa. Získáme tím příští celý den na odpočinek a drobné opravy. Jedeme tedy dál. V pohodě jsme sjeli několik kopců, opět se zlovykem nebrzdit, což málem znamenalo zkázu jednoho bicyklu i s posádkou a nákladem. Při rychlostech

okolo 50 kilometrů/hodinu, kterou snadno vyvine, skutečně nejde říditky ani hnout. Nezbyvalo než duchapřítomně zmáčknout na doraz obě brzdy. Přičemž jsem zjistil, že jejich účinnost s rostoucí rychlostí velmi rychle klesá. Trvalo hezkou (v tom okamžiku nehezkou) chvíli, než nastalo znatelné zpomalení. Byla klika, že se mi podařilo včas přibrzdit, protože silnice v těch místech byla do zatáčky, a co víc, byl tam můstek. Takže, kdybych se netrefil na silnici, čekal by mě průjezd příkopem a pak asi tak 5 metrů cesta kolmo dolů. Fuj! Tak to bychom tedy nechtěli. Další část cesty jsme se řídili spíše instinktem, protože v autoatlase nebyla silnice, po které jsme jeli a v turistické mapě vedla jinam než ve skutečnosti. Mimochodem po cestě byly třešně - zastávka. Pak už následoval dlouhý kopec, naštěstí ve směru nám příjemném, a po něm již Honzovo letní sídlo. Když jsme s plnou parádou vyjeli do zahrady, odstrojili jsme naše přibližovadla, udělali ještě několik večerních opatření a vydali se na cestu do zdejšího kulturního zařízení. Tam jsme si dali večeři - špagety a několik piv. U našeho stolu seděl také pravděpodobně starousedlík a mezi tím, než mu donesli pivo, se nám snažil vnutit nějakou svou ideu. Tok jeho myšlenek byl však pro nás nepochopitelný a na náš vkus velice divoký. Když viděl, že se svým proslovem neuspěl, nechal nám tam pivo a odešel. Potom jsme plni dobré nálady z triumfálního vítězství nad dálkou a z piva došli až na chatu a uložili se ku spánku.

Tím skončila 4. Etapa Hell's Tour 86.

6. den

Přestávka

Ráno nás probudil prokletý pták svým kokrháním. Bylo půl sedmé. V duchu jsem mu velice sprostě vynadal. Pak jsem se otočil na druhý bok a snažil se ještě na chvilku usnout. Nevím, podařilo-li se mi to, nebo jestli zvuk, který mě znovu probudil, následoval hned po začátku mé snahy o spánek. Byl to hluk z dálnice. Ta leží asi 100 metrů od Honzova letního sídla. Dobře tedy. Budeme vstávat. Kouknul jsem na Honzu. Už také nespál. Nezbyvalo než se vymotat z peřin. Peřiny - po pěti dnech ve spacáku, to bylo něco úžasného. Hned, jak jsme vstali, pustili jsme se do přípravy snídaně. Tentokrát, aby byla změna, bude chleba s paštikou. Celé dopoledne

jsme trávili v příjemném nicnedělání. Po včerejší náročné etapě si to zasloužíme. Zůstalo nám v živé paměti, jak v místech, kde byl zmatek v mapě, nás držel v sedle jen zářivý půllitr vznášející se nad obzorem, se stékající pěnou po straně. Nebýt této vidiny, asi bychom skončili někde v příkopě pár kilometrů od cíle.

Po dobré snídani jsme začali přemýšlet, co bude k obědu a nad opravami kol a jejich příslušenství. Po skvělém obědě, který zhotovil Honza z několika konzerv, jsme začali s opravami. Velmi brzy jsme s tím zase skončili, protože malé opravy se nevyplatilo dělat a na velké jsme neměli náradí ani náhradní díly. Pak jsme v rádiu vyslechli hru „Dva roky prázdnin“. Poté jsme opět různě polehávali a pospávali a moc se těšili na večer, kdy jsme opět chtěli navštívit kulturní zařízení zdejšího kraje. Když se nám zdálo, že už je dostatečný večer, s neuvěřitelnou rychlostí jsme zdolali asi 200 metrů, které nás dělily od pohostinství. Po vstupu do podniku jsme chvíli studoval tabuli, kde byl vypsán jídelníček. Oproti včerejšku zde byla jen jedna. Našli jsme tedy v poměrně dlouhém seznamu minutek sekanou s hořčicí. Usedli jsme tedy a jen jsme přisunuli židle, už stálo na stole pivo. Během chvilky přišel k našemu stolu vedoucí této provozovny (mimořádně starší člověk) a přinesl až k nám onu druhou tabuli, kde byla druhá část jídelníčku. Vybrali jsme si. Lépe řečeno jsme si uspořádali obžérské hody hojně doprovázené pivem. Začínaly porcí párků a končily žebírkem. Co bylo mezi, si sice pamatuju, ale nevím, jak se to všechno jmenovalo. Vše však bylo velice dobře připraveno a upraveno. Tak dobře a za tak poměrně málo peněz jsem se v restauraci ještě nenajedl. Pak jsme ještě na dobrou noc vyslechli od vedle sedících pivních pamětníků, jaké to tu bylo dříve, a jaké je to dnes. Krátce nato jsme se odebrali do chaty, kde jsme se zabývali hlavní denní činností jenců a nemluvnat - spánkem.

Ráno mě opět vzbudil ten hnusnej pták. V tu ránu jsem moc toužil, aby se odebral na pekáč. Tam je dobrej a hlavně tam mlčí. I po ránu. Pak vtrhli do chaty Honzovi rodiče, chvíli tam něco šachovali a než jsem stačil odhalit smysl jejich počínání, byli zase pryč. Takovou bleskovou akci rodičovstva jsem ještě nezažil. Napadlo mě, jak by to asi vypadalo, kdyby Honza místo týdenní jízdy na kolech, trávil týdenní radovánky s nějakou děvou na chatě. Určitě by se nezúčastněný pozorovatel od srdce zasmál. Já jsem však v tu chvíli toužil po usmrcení toho ohavného ptáka a sprostému vynadání všem, kdo mě nechťejí nechat dospat. V zajetí těchto myšlenek jsem vstal a odešel do vedlejší místnosti se záměrem balit a připravit vše pro další jízdu. Po nějaké chvíli přišel i Honza a pokusil se o totéž. Nutno podotknout, že úspěšněji. Polovinu věcí se totiž rozhodl nechat na místě. Pak ještě několik úprav a trocha úklidu a jedeme. První desítky metrů vedly z prudkého padáku s nevalným povrchem - kamení a udusaná hlína. Zde jsem přišel na další pozoruhodný jev. Účinnost brzd klesá také se sklonem roviny, po které se bržděný předmět pohybuje. Krátce řečeno, moje přetížené popojíždědlo nešlo zastavit. Naštěstí tento stav brzy pominul, neboť se cesta změnila po ostré pravotočivé zatáčce v krásnou asfaltku, která šla stále z kopce. Ne však dlouho. Po pár metrech jsme z ní uhnuli na turistickou stezku. Do kopce. Asi 1 kilometr. Cesta byla skvělá, místy sklon dosahoval až 45°, v místech, kde se nejvíc chodilo, byla vymletá kamenitá strouha a vpravo byla rokle, po jejímž dně tekla močůvodná potůček. Bylo to strašný, ale přežili jsme. Pak následoval sestup. Jestliže cesta vzhůru byla strastiplná, pro cestu dolů v tomto případě není výraz. Téměř stále jsme měli stisknuty obě brzdy až na doraz a vesele přitom poskakovali mezi okrajem pěšinky, který tvořily kopřivy, a svým miláčkem na dvou kolech. Ale i tomu byl brzy konec a my jsme téměř s láskou vzpomínali na ty, kdo vymysleli asfaltové silnice. Objevili jsme se v Senohrabech. Rozhodli jsme se, že se nějak dostaneme na Starou Benešovskou a pojedeme na Prahu. Před ní pak uhneme na Dolní Břežany a přes Zbraslav pojedeme do Úhonic. Odtud jsme chtěli po zastávce u Kopřivů (počítali jsme s nedělní bábovkou) pokračovat rovnou do Prahy. Až do této chvíle bylo vše v pořádku. Až nápadně. Ale před Pyšelama to začalo. Asi sto metrů před cedulí s označením obce mi asi tak ve čtyřiceti

km/hod (rozjeto z kopce) upadl pravý pedál. Jak to bylo dramatické, rozebírat nebude. Každý, kdo jezdil na kole, to jistě zná - ztráta rovnováhy, zmatek, brzdy, ztráta všeho, co není přikurtováno. Naštěstí se mi však podařilo nejen nespadnout, ale v mezích toho, co jsem nastínil, téměř plynule zastavit. Pak jsem posbíral, co se dalo a pustil se do opravy. Nebylo to snadné. V jediném místě, kde se dá pedál rozebrat, jsou tyto součástky: 1. Hrst malinkých kuliček. 2. Kuželová matice, která tvoří druhou část ložiska. 3. Podložka s vnitřním zoubkem. 4. Pojistná matice. To všechno je sešroubováno na hřídeli, jež vězí pevně v klíce. Příčina poruchy byla jasná. Matice nějakým způsobem opustily část hřídele se závitem. Když jsem pak hledal onen závit, našel jsem jen ubohý náznak rozdrčené a totálně ohoblované šroubovice. Co teď? Do Prahy je ještě asi 40 kilometrů. Nezbyvá tedy, než za každou cenu poruchu odstranit. S pomocí kousku trávy se to po delším úsilí plném víry ve vítězství podařilo. Šťastně jsme tedy nasedli a opatrně se rozjeli. Kdo to v těch místech zná, ví, že Pyšely jsou tvořeny jedním jediným velkým kopcem, který pokračuje dál a končí v místě napojení silnice z Pyšel na Starou Benešovskou. Celá cesta obcí je však dlážděna dlažebními kostkami. To velice dobře pocítilo kolo a začalo protestovat. Když jsem jeho námitky nebral na vědomí, přešlo k činům. Ozval se kovový zvuk. Něco mezi cvaknutím a brnknutím. Bylo mi jasné, že takhle se ozývají právě přetržené dráty. Než jsem toto stačil domyslet, ozvalo se to znovu. Teď už bylo nutno respektovat požadavky mého černého fantóma. Začal jsem tedy přibrzďovat. Těsně před koncem Pyšel je ostrá pravá zatáčka. Tam stáli dva cyklonauti a sledovali naši ďábelskou jízdu se široce otevřenýma očima a hubou dokořán. Tak nějak si představuju člověka, o kterém se řekne, že čumí jak puk. Najížděli jsme do další zatáčky. To už jsme jeli zase po asfaltu a já jsem přestal brzdit. Najednou z ní vystoupily tři celkem pěkné holky. Šly vedle sebe. Zároveň odtud v protisměru vyrazilo nějaké auto. Podruhé za cestu jsem tedy zmáčkl brzdy až k řídítkům. Naprosto bez účinků. Tou dobou jsme mohli mít rychlost kolem 60 km/hod. Slečny byly naštěstí tak duchaplné, že uskočily do pravého příkopu. Jak mi později řekl Honza, byly pěkné a pěkně vyděšené. Není divu. Já taky. Moc dobře jsem věděl, co by se stalo s tou, do které bych najel a přibližně jsem tušil, co by se stalo se mnou a s mým

bicyklem. Pokračovali jsme pak v divoké jízdě až do míst, kde se sklon kopce mění v protisvah. Tam jsme pak najeli na Starou Benešovskou a dupali ku Praze. Po několika stech metrech jsme zahlédli něco, co nám vyrazilo dech. Škodovka. Nic nenormálního. Jenomže tahle ležela na boku a byla zčásti omotána kolem stromu. Nechutný obrázek. Muselo to být čerstvé, podle stop, které při své pouti mimo silnici zanechala. I krev, která nebyla příliš zaschlá, hovořila jasně. Bylo zřetelně vidět, že někdo, kdo chtěl zachránit posádku vozu, vysekal díru v podlaze a uřízl volant. Tak takhle krutě si s někým zahrál osud.

Vyrazili jsme na další pout'. Následovalo opět několik kopců. Bohužel obráceně, než nám bylo po chuti. Začalo drobně poprchávat. Byl to první den, kdy nebylo horko a dusno. Netrvalo dlouho a my jsme zastavili před Jesenicí v malé hospůdce. Tam jsme si dali limonádu a párek. Vlastně to bylo první jídlo toho dne. Na stěně u dveří visely dva obrázky. Zjevně šlo o místní hostinec v dobách plného rozkvětu. Celkem se povedly. Po tomto malém občerstvení jsme jeli dál. V Jesenici jsme odbočili na Břežany a odtud pokračovali na Zbraslav. Byl tu hezký kopec. Dolů. Tedy jedměž. Vše probíhá v pohodě. Opět nabíráme d'ábelskou rychlost. Vjíždím do zatáčky, ze které vyjíždí škodovka v protisměru. Přede mnou je díra v silnici. Někdo se jí snažil zabetonovat, jenomže beton taky nevydrží věčně. Potřetí tedy mačkám brzdy až na doraz. Pozdě. Díru doslova přelétám. Už jsem se chtěl radovat z úspěšného překonání vzniklé situace, když v tom opět dvakrát po sobě již známé cvaknutí s brnknutím. A ještě něco. V pravidelných intervalech syknutí spojené s lehkým cuknutím celého velocipédu. Kolo takto cukaně zastavilo. Podotýkám, že bez mého zásahu. Slezl jsem tedy a celé zadní kolo povolil a usadil tak, aby dřelo co nejméně - na dojetí. Pak jsem zvolna dojel na konec kopce, kde již čekal netrpělivý Honza. Potom jsem učinil zoufalý pokus o znovuvycentrování pomocí zbylých drátů. Jakž takž se mi to podařilo. Tímto se ovšem zkomplikovala situace. Dohodli jsme se, že změníme trasu. Musíme z technických důvodů upustit od návštěvy Úhonic. Škoda. Měli jsme velkou chuť na bábovku. Ale obava z toho, že bychom pak nedojeli, byla silnější. Jeli jsme pak po trase Komořany, Modřany, Braník, Podolí, Dvorce, odtud nahoru na Budějovické náměstí, pak na Gottwaldův most, I.P.

Pavlova, Náměstí Míru, Vinohradská vodárna, Jiřího z Poděbrad a konečně Polská. Během cesty z Braníku na Pankrác (Budějovické nám.) jsem ztratil ještě jeden drát z výpletu. Byli jsme nesmírně šťastni, že už jsme doma. I když celý týden byl moc senzační. Vydařilo se počasí, i trasa byla taková, že jsme ji v pohodě zvládli. Těsně před tím, než jsme se rozešli, slíbili jsme si, že příští rok pojedeme II. ročník Hell's Tour. A že s sebou vezmeme víc lidí. Ale ne ženský. Tím by totiž nastal rozvrat všech amorálností, kterých jsme se dopouštěli. Takže vás všechny

ZVEME NA HELL'S TOUR '87

Zhodnocení

Trasa vedla celkem zajímavou krajinu i přes některá pamětihodná místa. Vše probíhalo dle rámcového plánu, drobné korekce prováděny během jízdy. Až na závěrečné technické problémy vše v pohodě. Piva po cestě dost, i strava na výborném stupni (každé jídlo jiná hospoda).

Počasí se také vyvedlo, i když bylo chvílemi horko na padnutí. Za deště by se ovšem jelo podstatně hůř. I noční popojíždění probíhalo díky bateriovému osvětlení lépe, než bylo předpokládáno. Takže ještě jednou. Bylo to skvělé a všichni jste zváni na Hell's Tour 87. Podmínka je vlastní kolo a asi sto Kčs. Čím nás bude víc, tím to bude levnější.

OBRAZOVÁ PŘÍLOHA

M. F. - mlá Buzek

Jídelní lístek

ZÁVOD Slunce

CENOVÁ SKUPINA III

DNE 25.7.1986

Studené předkrmy:

100 Šunka dušená, máslo 20g	14,60	50 Šidam, sýr, máslo 20g	3,10
100 Gotha, jský salám s cib. oot.	4,40	125 Olejovky s cib.	12,70
100 Turist. trv. salám, hořčice	4,10	121 Tresčí játra, cib.	14,30
100 Tlačenka světlá s cib.	4,40	1ks Vařené vejce stud.	1,70
		1ks Šunková chutovka	1,40

Teplé nachosy	100 Vepřová loblása, hořčice / dle váhy/	5,50
	100 Trempské cigáro, hořčice	4,40

<u>P o l é v k a :</u>	Hovězí vývar s masem a nudlemi	2,50
	Hovězí krupicová s vejcem	1,-

<u>M y b y :</u>	Smažený kapr, brambor m.m. rajčatový salát	14,80
------------------	--	-------

<u>Práčež:</u>	200 Pečené kuře, brambor, rajčatový salát	17,20
----------------	---	-------

M o t o v á j í d l a :

100 Hovězí maso zadní vař. brambor m.m. rajčatový salát	13,80
50 Hovězí maso zadní vař. brambor m.m. kompot švestky	8,10
100 Hovězí guláš, knedlík	6,20
100 Hovězí pečené štavnatá, knedlík	12,60
100 Štěpánská hovězí pečené, knedlík	12,60
100 Španělský ptáček Alima, knedlík, ryba	9,10
100 Přírodní roštěná, brambor	13,10
100 Vepřová plzeč po sešiku, knedlík, zelí	11,30
100 Uzený bůček vař. knedlík, zelí	7,30
50 Šunkové flíčky zapečené, okurkový salát	6,40
100 Vepřová loblása na rožni, hrachová kaše, zelenin. salát	9,-
100 Teplá šunka dušená, brambor m.m. okurkový salát	16,80
100 Smažený vepřový řízek, brambor m.m. okurkový salát	16,90

<u>Jídla vaječná:</u>	240 Knedlíky s vejci, okurkový salát	6,90
	100 Omeleta se zavařeninou	4,60
	1ks Míchaná vejce na másle	4,40

Jídla na objednávku po 18,-hod.:

150 Roštěná na rožni, brambor, okurkový salát	21,10
150 Vepř. žebírko se šunkou a vejcem, brambor, okurkový salát	19,10
150 Přírodní vepřové žebírko, brambor, okurkový salát	15,30
100 Smažený vepřový řízek, brambor m.m. okurkový salát	16,90
70 Pečená šunka s vejci, okurkový salát	14,60

<u>Zmrzlina:</u>	Nanukový dort 1/3	3,90
------------------	-------------------	------

<u>Přílohy:</u>	Houčkové knedlíky	1,30	Zelí	1,30
	Brambory m.m.	1,80	Okurkový salát	1,80
	Kompot švestky	1,50	Hrach. kaše	1,10

**RESTAURACE
A JÍDELNY**

Jídla připravila: M. Buzková a D. Buzková
Vedoucí: Stanislav Buzek

© Hell's Tour
1986
Neprodejné